

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Pax.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Nempe
Suidas &
Polyb. lib.
4. histor.
Hinc illud
Δόξο xvβι-
xεiv s
bασα κα-
δουκων, α
Suidas &
Polyb. lib.
4. histor.
Macr. lib. 1.
cap. 9.
Anguis ter-
ra signum.

SUNT authores haudquaquam aspernandi, qui Serpentes illos mutuis nexibus implicitos, minas & pacem simul ostentare putent: cujusmodi simulacrum Gephyrei armato exercitui praetulisse feruntur, cum Eumolpus Athenienses profligavit: illi enim Caduceum praetendentes, & pacem quietis, & minas infantantibus, offerre visi.

TERRA. CAP. XLIV

INTERPRETATIONEM eam, quae Caduceum ad geneleos significatum trahit, Aegyptiacum esse non negarim, sed alia quadam ratione à Macrobiano commento feciore. Siquidem Aegyptii cum maxime omnium humanum genus ex caeno genitum profiterentur, colubros terrae filios esse non ignari, prout etiam in ostentis aliquot accipiuntur, singentes colubros ita mutuo complexu ad osculum tendere, omnem indicant humanitatem, si salva esse velit, oportere in ejusmodi concordiam convenire: Caduceatores itaque Serpentes eo complexu conjunctos praeferrunt, ut eos, qui aliis injuriam facere moliantur, humanitatis admoneant. Quod vero terrae signum sit Anguis, plerisque historiatarum locis, sed eo praecipue reperias, ubi Croesus adversus Cyrum bellum suscepit: eo enim tempore vis colubrorum ingens in suburbanis Sardium locis repenta coorta est, quos Equi in pascua missi passim devorant: responderunt divinationum periti, futurum ut externae gentes indigenas confunderent: indigenam enim esse colubrum, terraeque filium, Equum vero & advenam, & bellicosum hostem, de quo suo satis dictum Commentario.

CONCORDIA. CAP. XLV.

VERUM si quid in longa hujusmodi rerum indagine ariolari licet, putarim ego picturationem hanc in pacis & concordiae significatum inde sumptam, quod Serpentis effigies plerisque locis pro bello & odio, funestaque alia quavis clade poni solita est: osculum autem, & pacis, & concordiae signum esse, negarit nemo. Quin & sacrae pietatis nostrae literae pacis osculum identidem attestantur. Virga ut loco suo latius ostenditur, tum disciplinam, tum eloquentiae vim indicat. Si quis igitur pietate gravis, & eloquentia potens, altercantes aggressus, nullam bello salutem esse docuerit, dubium bellorum omnium eventum dixerit, funesta perniciosaque demum esse bella demonstravit, & quaecumque alia ad hujusmodi rem pro loco, tempore, personisque facientia excogitare & eloqui potuerit, per facile is discordes animos in concordiam trahet, duosque Angues, hoc est, odia mutua doctrinae suae virga in unum obligabit, quibus ad osculum coeuntibus, convenire animos & ad concordiam conversos esse, meridiana luce clarius apparebit. Neque me fugit, esse ovorum genus in magna Galliarum fama, quod anguineum appellant Druidae, quod ex numero suorum ovorum faciant Angues convolventes ea & salivis faucium corporumque spumis conglomerantes, ut tandem fiat ex multis unum: sive Angues ea sint ova spiris ita conglobati, artificisque complexu adstricti, salivarumque profluentium humore concreto crusta superinducatur. Ut cumque, id sane constat: ovum hoc quod dicitur, sit, ad victorias litium & ad conciliandos sibi Regum aditus mire laudari: perinde ac etiam inguen Anguis in pelle Dorcadum (ne Draconum, ut in corruptis Plinii codicibus habetur, dicamus) nervis cervinis alligatum in lacerto conferre ad judiciorum victoriam perhibetur, cujusmodi rebus magica superstitio mortalium plurimos eludit. Quod si hoc credibile videatur, Philostrato etiam, praeter innumeras quas continet fabulas, fides adhibenda est: qui Gygis annulum habuisse lapidem scribit, qui montanis Indiae locis cristatorum quorundam Draconum capitibus insit. De quo quidam annulus multa Plato libro de Justo. & ab eo Tullius in Officiis, quod is qui eum gestaret, pala in volam conversa, à nemine spectaretur, quamdiu pars illa palam attingeret.

PAX. CAP. XLVI.

PLERISQUE sane locis videre est Anguium hujusmodi globos, in unam quasi massam adstrictos, de jugorum verticibus ad ima provolvi. Et in Aethiopia sunt tantam Anguium vim convenire, convolvique in gyrum invicem, ut montis speciem procul aspicientibus reddant: cujusmodi quidem complexus Anguium, & frugifera eorum concordia, causa (ut Plinius inquit) videtur esse, quare externae gentes caduceum in pacis argumentum circumdata effigie Anguium fecerint: neque enim cristatos esse in caduceo, mos est. Adhuc, numismata tot caduceis insignita, pacis inscriptione praef-

A praeferunt, ut in numo Caes. Vesp. Augusti. P. M. TR. P. COS. VIII. sigillum est cum caduceo & ramo olivæ, inscriptione adjecta, PAX AUGUSTI. Vidimus & numum aureum Bononiæ apud Achilinos, in quo simulacrum alatum est, cum caduceo & serpente quodam à pedibus abeunte, cujus inscriptio est, PACT AUGUSTÆ. Illius sane Serpentis abitus ablegatum alio bellum ostendit. Alia in hoc numo literæ sunt, TIB. CLAUD. CAES. AUG. P. M. TR. P. Nam in altero ex ære ejusdem Tib. L. Claudii numo alatum sigillum est: dextera, vestimentum à pectore ad faciem tollens: læva caduceum exporrigit, pedibus Serpentem sinuosum calcat, quod bello oppresso pacem condonatum omnino significat.

Vespasiani sigillum, 15 numus. Tiberii Claudii numus.

FELICITAS. CAP. XLVII.

CADUCEO vero si cornu copiae adiciatur, felicitatis indicium est, quod in ejusdem Vespasiani, & aliorum numis observavimus. Nam & Hadriani numus est eodem significato, atque inscriptio, quæ in Trajani habetur, quippe FELICITAS AUG. Vidimus etiam in Antonini Pii numo caduceum & olivæ ramum fructibus & foliis onustum, cujus est inscriptio, FELICITAS AUG. In Severi vero Macrini Augusti numo non olivæ ramus, sed hasta in læva est manu, caduceus dextera prætextatur: inscriptio, FELICITAS TEMPORUM. S. C. Hastam autem intra alia significata humanæ etiam ætatis indicium esse alibi ostendimus, ac perinde temporis. In Julii Mameæ numo, Dea lævo cubito columellæ assurgentis capitulo innititur dextera caduceum tenens: inscriptio, FELICITAS PUBLICA. S. C. Columna enim habet, nescio quid, in significato quod ad publicum pertineat: de qua loco suo plura. Ex his dubio procul constat, quid sibi velit caduceus ille, qui situs est in medio cornuum duorum in numo Drusi, quidque solus ille in numo, cujus inscriptio est, M. PLETORI SEST. EX S. C.

Hadriani. Trajani, Antonini Pii, Severi, Imperatorum, & Julia Mameæ numi.

ELOQUENTIA. CAP. XLVIII.

SED quia Serpentem pro astu poni docti sumus, ex Aristotele dicente, animalia quædam esse astuta per se, sicut sunt Serpentes: magis vero ex lectione sacra, quæ prudentiam huic in primis animalibus tribuit, ea etiam de causa Angues caduceo complicari putamus: quod ostendere voluerint, & calliditatem & prudentiam necessarias eloquentiæ, quæ per virgam significatur, quippe quæ regat dicitur animos. Neque desunt qui virgam auream in Mercurii manibus, à qua Deus ipse appellatur, dignitatis & excellentiæ, quæ illum ornant, qui & scite & opportune norit orationem contexere, signum esse contendunt.

Id est, auream virgam, quæ regat animos, Hom. Odyss. v. vers 87.

SAPIENTIA. CAP. XLIX.

VIRGA vero Palladi, totius sapientiæ Deæ, ab Homero passim accommodatur. Vlyssis quoque focii uno virgæ capite, falsa quippe persuasione ac insipientia, in brutorum species transformantur: altera virgæ capite, vera quippe disciplina ac rerum peritia, in humanam restituuntur effigiem. Reliqua vero taceo, quæ Moyses ubique virgæ fretus munere scribitur effecisse: nam alibi super hoc suus erit locus. Quam vero nunc tractamus, ea est divina virgula, de qua M. Tullius in calce primi libri Officiorum ait: Quod si omnia nobis, quæ ad victum cultumque pertinent, quasi virgula divina, ut ajunt, suppedirentur. Atque hanc dicendi formam apud alios etiam auctores invenies, qui ex hoc effulssimam eam DEI Opt. Maxim. munificentiam intelligunt, quæ omnia secundet, fortunat atque felicitat.

Virga Palladi quæ, Hom. Odyss. v. vers 87.

VERA DISCIPLINA. CAP. L.

Eundem hunc Scipionem nostri sic figurant, ut ad omnium fere templorum facies juxta limina, colossæ magnitudinis figuram humanam pingant, quæ Christum puerulum in humeros sustulerit.

Nempe Christophorum.

